

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 marca 2022 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Alina Szymanowska

po rozpoznaniu w dniu 28 marca 2022 r. w Poznaniu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa S. T.

przeciwko G. W.

o wydanie

na skutek apelacji wniesionej przez powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Środzie Wielkopolskiej

z dnia 19 października 2021 r.

sygn. akt I C 449/19

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od powoda na rzecz pozwanej G. W. kwotę 1 800 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.**

Alina Szymanowska

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy we Wrześni, wyrokiem z dnia 19 października 2021 r., w sprawie z powództwa S. T. przeciwko pozwanym G. W. i M. Z. w punkcie 1. powództwo oddalił, a w punkcie 2. kosztami procesu obciążył powoda pozostawiając ich szczegółowe wyliczenie referendarzowi sądowemu po uprawomocnieniu się wyroku.

Podstawę rozstrzygnięcia stanowiły ustalenia faktyczne i rozważania prawne przytoczone przez Sąd Rejonowy w uzasadnieniu orzeczenia (k. 173-178).

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód, który zaskarżył wyrok w całości, wnosząc o rozpoznanie sprawy i wydanie orzeczenia merytorycznego w postaci uwzględnienia żądania pozwu, ewentualnie powód wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. Nadto, apelujący wniósł o zwrot kosztów postępowania odwoławczego, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucono naruszenie prawa procesowego – tj. reguł swobodnej oceny dowodów – art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie przez Sąd Rejonowy granic swobodnej oceny dowodów, co skutkowało odmówieniem przymiotu wiarygodności wersji przedstawionej przez powoda, że został zapewniony przez sprzedającego M. W., iż będzie przysługiwała rzeczywista część nieruchomości odpowiadająca wysokości zakupionego udziału. Apelujący zarzucił także naruszenie norm prawa materialnego w postaci art. 5 k.c. – naruszenie zasad współżycia społecznego

polegający na tym, że powód zakupił za cenę rynkową udział w wymiarze 1/3 nieruchomości i pomimo posiadania określonego udziału odmówiono mu wydania części nieruchomości odpowiadającej wysokości zakupionego udziału, podnosząc pierwotnie zarzut zasiedzenia nieruchomości przez pozwane, a następnie zawierając umowy darowizny przez pozostałych współwłaścicieli na pozwane, czego konsekwencją było usankcjonowanie w ten sposób władztwa pozwanych nad dotychczas zajmowanym lokalem, z pokrzywdzeniem powoda.

W piśmie z dnia 22 grudnia 2021 r., pełnomocnik powoda oświadczył, że cofa apelację w stosunku do pozwanej M. Z. jako bezprzedmiotową.

Postanowieniem z dnia 16 lutego 2022 r., Sąd Okręgowy w Poznaniu umorzył postępowanie apelacyjne w części tj. wobec M. Z..

W odpowiedzi na apelację powoda, pozwana G. W. wniosła o oddalenie apelacji w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania odwoławczego, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda okazała się bezzasadna.

Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił dowody i na tej podstawie dokonał ustalenia faktyczne, które Sąd Okręgowy uznał za podstawę swego rozstrzygnięcia na podstawie art. 382 k.p.c. Sąd Okręgowy podziela również rozważania prawne przytoczone przez Sąd I instancji.

Apelujący sformułował zarzut naruszenia prawa procesowego art. 233 § 1 k.p.c., a wskazując na naruszenie prawa materialnego odwołał się wyłącznie do treści art. 5 k.c. Przeważająca część apelacji obejmuje powielenie treści uzasadnienia sporządzonego przez Sąd I instancji. Nietrafny jest sformułowany w apelacji zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy przepisu art. 233 § 1 k.p.c. W orzecznictwie przyjmuje się, że dla wykazania skuteczności zarzutu naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. strona musi wykazać, jakich dowodów sąd nie ocenił lub ocenił wadliwie, jakie fakty pominął i jaki wpływ pominięcia faktów czy dowodów miało na treść orzeczenia. Tylko bowiem rażąco błędna lub oczywiście sprzeczna z treścią materiału dowodowego, nieodpowiadająca zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego ocena dowodów, może czynić usprawiedliwionym zarzut naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c.

Sformułowanie przez powoda zarzutu naruszenia prawa procesowego art. 233 k.p.c., dotyczącego oceny dowodów jest niezrozumiałe. Powód wnosząc apelację kwestionował dokonaną przez Sąd I instancji nie ocenę dowodu a twierdzeń i wskazywał na wadliwą jego zdaniem odmowę uznania za wiarygodną jedynie wersji powoda dotyczącej zapewnienia go przez sprzedającego M. W., iż będzie mu przysługiwała rzeczywista część nieruchomości odpowiadająca wysokości zakupionego udziału. Zarzutu naruszenia prawa procesowego nie można zatem podzielić.

Należy podkreślić, że Sąd Rejonowy dokonał należytej oceny dowodów zaoferowanych przez strony, a poczynione ustalenia faktyczne znajdują pełne oparcie w zgromadzonym materiale dowodowym. Sąd nie był zobowiązany, szczególnie w sytuacji zaistnienia przesłanek do pominięcia dowodu z przesłuchania powoda, do oceny twierdzeń przedstawionych przez powoda w toku procesu. Twierdzenia stron nie stanowią dowodu, który podlega ocenie przez Sąd stosownie do treści art. 233 § 1 k.p.c. Powód musi wskazać podstawę faktyczną swoich żądań, a Sąd rozstrzyga o zasadności powództwa mając na uwadze przytoczoną w pozwie podstawę faktyczną. Podstawę ustaleń faktycznych poczynionych w niniejszej sprawie stanowiła w szczególności treść umowy sprzedaży udziału w nieruchomości zawartej przez powoda i S. T. w formie aktu notarialnego w dniu 4 września 2015 r. Z zapisów zamieszczonych w paragrafie 2 umowy wynika, że współwłaściciele dokonali ustnego podziału nieruchomości do użytkowania, w tym M. W. użytkuje pomieszczenia na piętrze, patrząc od ulicy – po lewej stronie: pokój z aneksem kuchennym, pokój i łazienkę – po remoncie oraz użytkuje część budynku gospodarczego. W umowie wskazano, że nie dokonano dotychczas podziału na lokale w budynku mieszkalnym. Nadto S. T. oświadczył, że znany jest mu stan faktyczny i

prawny przedmiotu niniejszej umowy (wydanie nastąpiło jeszcze przed podpisaniem umowy), nie wnosi do niego zastrzeżeń i wyraża zgodę na zgodne z dotychczasowym użytkowanie nieruchomości.

Powód był w niniejszym postępowaniu reprezentowany przez profesjonalnego i domagał się wydania części nieruchomości zajmowanej przez pozwane, a konkretnie części lokalu umiejscowionego na parterze budynku w K. przy ul. (...). Sąd Rejonowy należycie ocenił roszczenie zgłoszone przez powoda. Sąd wskazał, że powód wystąpił z roszczeniem windykacyjnym, które w swojej istocie jest roszczeniem o wydanie rzeczy skierowanym przez nieposiadającego właściciela przeciwko posiadającemu nie właścicielowi.

Zgodnie z brzmieniem art. 316 § 1 k.p.c. sąd wydaje wyrok, biorąc za podstawę stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy. Niesporne pozostaje, że w toku niniejszego procesu umową darowizny z 10 lipca 2020 r. M. P. i T. W. przekazali G. W. udziały we współwłasności przedmiotowej nieruchomości i w konsekwencji pozwanej przysługuje udział we współwłasności wynoszący 1/6. Pomimo uzyskania przez pozwaną G. W. udziału we współwłasności nieruchomości, powód podtrzymał dotychczasowe twierdzenia faktyczne i żądanie pozwu. Trzeba w związku z tym przywołać treść art. 206 k.c., który określa uprawnienia współwłaścicieli, stanowiąc, że każdy ze współwłaścicieli jest uprawniony do współposiadania rzeczy wspólnej oraz do korzystania z niej w takim zakresie, jaki daje się pogodzić ze współposiadaniem i korzystaniem z rzeczy przez pozostałych współwłaścicieli. W określonej sytuacji współwłaścicielowi może zatem przysługiwać ochrona petytoryjna w postaci powództwa o dopuszczenie do współposiadania. Dopuszczenie do współposiadania rzeczy wspólnej może też nastąpić w drodze dokonania przez Sąd podziału quoad usum. Powód jest posiadaczem części nieruchomości, nadto jak wynika z ustaleń sądu toczy się postępowanie o zniesienie współwłasności przedmiotowej nieruchomości. W toku tego postępowania powód może domagać się dokonania zniesienia współwłasności w sposób, jaki uważa za odpowiedni.

W związku z powyższym nie zachodziły przesłanki do uwzględnienia powództwa zgłoszonego przez powoda wobec G. W., powód nie wykazał jego zasadności. W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy oddalił apelację powoda na podstawie art. 385 k.p.c. jako bezzasadną.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego uzasadniał art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. Apelacja powoda została oddalona w całości, zatem to powoda należało uznać za stronę przegrywającą postępowanie w instancji odwoławczej. Z tych względów należało zasądzić od powoda na rzecz pozwanej G. W. kwotę 1.800 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym, która odpowiada minimalnej stawce określonej w § 2 pkt 5 w zw. z § 10 ust 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Alina Szymanowska